

Bodóné Csiba Gizella

Az út

Versek

1999 - 2000

Bodó Csiba
Gizella:
Az út - Versek

1999 - 2000

2003.
(PDF-ES VÁLTOZAT: 2013.)

Írta és szerkesztette: Bodó Csiba Gizella

*A 2013-as - PDF-es - változat tipográfiája,
szerkesztése: Baranyai Attila*

A könyv nyomtatott formában is kapható

*a Szent Gellért Kiadó és Nyomda könyvesboltjában:
1053. Budapest, Kossuth Lajos u. 1. sz. alatt,
vagy megrendelhető
a a@szentgellertkiado.hu címen.*

© *Bodó Csiba Gizella, 2003*

*Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!*

Tartalomjegyzék

AZ ÚT VERSEK 1999.	5
Ki vagy T. E go?.....	6
Te vagy.....	7
Az Út	8
Te voltál Nékem	10
Kérdések – válaszok	11
...Menj le belső lépcsőiden.....	12
Jelek	13
A velencei kikötőben.....	13
Lehullt egy mag.....	14
Séta.....	16
Elemek	17
„Amint fent, úgy lent...”	18
Ősz a Pagonyban.....	19
Mandala.....	20
Szeretet	21
Csillag Úton át 2000-be	22
 A JERUZSÁLEMI ÚT VERSEK 2000.....	 23
Ne az én akaratom... ..	24
Lépésről-lépésre.....	25
Színek és fények	26

El kell, hogy engedjelek.....	27
Megérkezett!	28
Vigyázz a gondolatra... ..	29
Álom.....	31
Falak	32
Hazafelé	33
Ti ismeritek a választ?.....	34
Hol vagy drága társ?	35

AZ ÚT
VERSEK 1999.

Ki vagy T. E go?

*Arcom megmerült a víztükrében
Ki vagy Te, ki visszánézel?
Találkoztunk már valahol?
Melyik kép valós és mikor?
Te voltál papnő Egyiptomban?
Peckesen lovag a lovagkorban?
Messzenéző érett álmodón?
Verseket írva Normand partokon?*

Hány élet van már arcodon?

Más időben mind Te vagy, valahol?

*Egymásra halmozva tanultakat,
Elmúlt életek piramisa vagy.
Ne zárd mélyére fényedet,
Engedd felszállni sólyom lelkedet.
Ne tartsa halottas kamra rabul,
Kinn a Nap szikrázó tündökléssel
Arany homokra hull.*

*Lépj tovább! Hagyd arcodat a víztükrében,
Lábad nyomát homok süppedésben,
Kezed jegyét a kőtáblákon,
Leheleted fákön, s virágokon.
Kagylóból hörpintsd az élet harmatát,
Ha igaz-gyöngy a szíved,
Csak úgy lépj tovább!
Tudd ki vagy! – ha jönnek hajnalok,
Bársony pillájú, fáradt alkonyok,
Új életet hoznak a szeretetből szőtt napok.*

Budapest, 1996. január 12.

Te vagy...

*Az élet véges és mulandó,
Éld minden percét mint csodát.
Őrizd szemedben, füledben,
Szívedben fényének, melegének
Minden pillanatát.
Felhőkben úszó, délre induló
Darvak V-alakját,
Két szírom közt kibúvó
Hamvas barkát,
Kisgyermek táruló
Tejszagú karját,
Télnek szikrázó
Hideg kékjét,
Őrizd állatok titkos menedékét,
Rigó, tücskök, sirályok
Hangverseny-zenéjét.
Őrizd a világ millió csodáját,
Mind Te vagy,
Benned van minden.
Légy alázattal, hittel,
Te vagy Isten és az Ember!*

1996. január

Az Út

*Ki nem látta még a lazac útját
Felfelé a folyón, hogy rátaláljon a társra,
Arra a gyönyörű, küzdelmes, halálos nászra,
Nem tudja mi az Út.*

*Ki nem látta még a „Tisza- virágát”
Tisztaság hófehér, röpke románcát,
Kérész-életek folyóba hullását,
Nem tudja mi az Út.*

*Ki nem húzta hátán a keresztet,
Kit semmi nem fogott meg,
De minden eleresztett,
Nem tudja mi az Út.*

*Kit porba alázva némán, vagy sikoltva,
Nem rántott térdre még esztelen győtrelem,
Ajkán nem volt fohász, hogy kegyelem!
Nem tudja mi az Út.*

*Ha majd feljutsz a zuhatagon,
Ha nem retted, de megszelídítéd a vágyad,
Ha alázattal nyújtasz kezét sorsnak, barátnak, társnak,
Már előtted lesz az Út.*

*Ha majd őszinte leszel Önmagadhoz,
Szenvedélyed nem megtagadod,
Látva, hogy mögötte aranyló nap ragyog,
Már előtted lesz az Út.*

*Ha Isten teremtményei egyesülésében
Az örök egységet látod,
Nem szétszeded, hanem alkotod a világot,
Már előtted lesz az Út.*

*Ha tudod, hogy úgy vagyunk a Teremtésben benne,
Mint őserdei fán csüngő Danaida-lepke,
Kinek Boldogság a küldetése és az elmúlása,
Már előtted van az Út.*

Budapest, 1999. március 21.

Te voltál Nékem

*Te voltál Nékem
A nyár kalásza,
Illatos cipó az asztalon.
Aszú a pohárban,
Szőlő a tálban,
Birsalma mosoly
Barázdált, érett arcodon.*

*Te voltán Nékem
Sebesség, s Idő,
Száguldás suhanó szárnyakon,
Felhők az égen,
Bárány a réten
Bezárt várkastély,
Amelyben álmodom.*

*Te voltál Nékem,
Védelem, s Erő,
Bölcsesség, csend és nyugalom.
Kandalló melege
Vadlibák serege, mi elhúzott felettünk,
Miközben hópelyhek
Táncoltak le szempilláidon.*

*Te voltál Nékem
Kérdés és felelet.
Amit már megkaptam,
S amit majd megkapok,
Augusztusi égbolt, szomorúan szép volt,
A horizonton lebukott csillagod.*

Budapest, 1999. október 2.

Kérdések – válaszok

*Hány léten jutok majd odaát?
Hol emelkedik az Ararát?
Hogy menedéket adjon,
Hogy megóvjon, küzdelmes új utat mutasson.*

*Tavasszal születtem, Feltámadáskor.
Ujjá születtem azóta hányszor és hányszor?
Minden nap halála, minden tél múlása
Hol tudottan, hol tudatlan volt lelkem megújulása.*

*Hányszor helyeztél tenyeredre,
Hányszor vittél el hegyekre, tengerekre,
Hogy megmutasd a világot, s ráébredsz:
„Kérdéseidre a választ, önmagadban kell megtalálnod!”*

*Megmutattad, - hol nyájak, pásztorok vonultak,
- ez itt az Ararát.
Megjártam Veled a Golgotát,
S még mindig nem értettem, nem ez a minden,
Ez csak mit érzékem befogad.*

*Kérdéseim nem voltak hiábavalóak,
Minden válasz által gazdagodtam,
Könnyelműségért, játékért, hitetlenségért
Az árát mindennek megadtam.*

Budapest, 1999.

...Menj le belső lépcsőiden...

*Nézd a hajnali harmatot,
Mit angyalok seregei
Szórtak szét, mezők virágain,
Mint csillagok ezerét odafenn,
Mint fűszálon csigát,
Indák szövetségét idelenn,
Fák ágain.
Lásd ezt a körforgást.
A csodás adományt,
Halld a szimfóniát,
Szelek szárnyain.
S vigyázd! Vigyázd!
Mert sebzed, tékozlod.
Oktalan állata vagy-e
Mindenségnek,
S nem érted:
Magadat pusztítod vele.
Szelíd patakok
Zúgnak le dühösen
Kivágott tölgyek tetemein.
Mit tettetek?
Hogy nincs kegyelem,
E bolygónak
– sötétségetek miatt –
Ember!
Menj le belső lépcsőiden
Lelked oltárához,
S mentsd meg Magad,
Hogy holnap is
Harmat tüzeccsékkel
Szítson ezer sugarú
Életet a Nap.*

Budapest, 1999. október 19.

Jelek

*Utat mutatnak az égen
Laza ecsettel megfestett jelek,
S felröppentenek, - ha felröppentenek
A reggeli szelek.*

Budapest, 1999. október 19.

A velencei kikötőben

*Még fény-csillag sziporkák
Alkottak hidat a tavon,
De már őszi volt az arany-ragyogás
Bágyadt legyek sütkéreztek a bezárt ablakon.*

*Megadón ringott a nádas,
A mólón kutyák futottak.
Sirályok rikoltó vijjogással lecsaptak,
Végét jelezték felugró, apró naphalaknak.*

*Ökörnyál úszott a légben,
Ezüst, s bronz csúcs a két templomtorony.
Szuszogva szállt fel, s úszott a domb felé
Reklámmal hátán a hőlégballon.*

*Szemem ölelte e képet.
Kicsit fájt, hogy csak egy hétre is, de itt hagyom.
Feltöltött minden hétvégén, a Bence-hegy mögött
Láva-színt izzó alkonyon, békét árasztó nyugalom.*

Velence, 1999. október 21.

Lehullt egy mag

*Lehullt egy mag,
Földbe taposták,
Őszi köd, moha,
Gallyak ága
Takarta sárba bugyolálva.
Óvta a szél
Szárnyaló kedvétől,
Madarak fürkésző csőrétől,
November könnyétől
Zúzmarás tél
Ásító hidegétől.
Egy őz patája
Vágott mellette
Apró krátert
– nem sérült,
a próbát kiállta.*

*Kis mag a sárban
Egy világ vigyázta.*

*S megfagyott a természet.
Kristály kalapját
Szemébe húzta.
Rideg kék szemével,
Friss leheletével,
A dermedt lelkeket
Magára hagyta.
De múlt a sötét,
Fény jött!
Lassan, óvatosan lépett,
Meleg-talpú tavasz-lány
Libbenő fodrú
Szoknyája után
Engedett a merev föld,
Kuncogva ébredt.
Kicsi Mag, még*

*Vacogva, s félőn
Avar paplanját
Remegve félretolta,
Apró begyét,
Olvadt hólé,
S tavasz melege
Duzzasztotta.
Vajúdón tárta fel
Gyenge lényét,
Ős-erő húzta felfelé,
Sárból-mocsárból,
Új szirmot kínált
A reá mosolygó Nap elé.*

Budapest, 1999. október 21.

Séta

*Rábólintott a fa,
Remegtek a levelek,
Madár a szárnyát
Levegőre terítette,
S körbefonta a szeretet.
Csak ment a sárga
És borostyán avarban,
Puha lépteit
Krizantém illata kísérte,
Hosszúra nyújtotta árnyát
A halottak napi
Gyertyák fénye.
Sétált a békés alkonyatban,
Felül volt egyszerű érzéseken,
Nem háborgatta a lelkét
Fájdalom, vágy, félelem.
Egyszerűvé vált minden,
A születés, az elmúlás.
Minden ott volt benne együtt,
A megérkezés, a búcsúzás.*

Budapest, 1999. október 30.

Elemek

*A víz táplálja a fát,
A fa táplálja a tüzet,
Tűzből születik a föld,
A föld ad fényes fémeket.
Így forog körbe a világ.
Az elemek egymásra építenek.
Ne fordulj szembe a természettel,
Fordítva pusztíthat, rombol,
Nem veled lesz, hanem ellened.*

Budapest, 1999. október 21.

„Amint fent, úgy lent...”

*Tenyerembe temettem arcomat,
Az arcomra tenyerem borult,
Az Út a lábamat taposta,
Lábam alatt futott az Út.
Minden lent volt,
S minden fent is.
Minden volt alul,
S volt minden felül!
Honnan nézed?
Ez volt a fontos:*

*Alulról nézel felfelé,
Vagy felülről tekintesz alá?*

Budapest

Ősz a Pagonyban

*Kontyosan ült a köd háztetők gerincén,
Náthás orra csöpögött a fáknak.
Gyászköpenyükben szigorú varjúk,
A Pagony dombra ősszel visszajártak.*

*Szomorú volt ilyenkor minden
A barackfa mély sóhajjal útjára engedett minden levelet.
Mustár és mézszínű avarból,
Madárlábak szőttek perzsa-szőnyeget.*

Budapest, 1999. november 13.

Mandala

*Margaréta nyílik a mezőn,
Fehér sziromkoszorú ölelte sárga virága.
Hal szökken ki a tóból,
Visszacsobban, vízgyűrűk smaragdja fodrozik nyomába.*

*Ágvillába simult, kerek madárfészek,
Harmat-cseppek csillognak pókok hálójában,
Fény sugároznak a Nap, Hold és a csillagok
Szétrebbent fény-nyaláb, festett szivárvány,
Templom ablakába.*

*Napraforgó tárul fény felé arany-barnán,
Pityang-gömb ejtóernyőit viszi a szél a világba.
Minden kerek, önmagába visszatérő – mi tökéletes!
Egyesült Ősképpen a teremtés mandalája.*

Budapest, 1999.

Szeretet

*Áradj, mint a folyó,
Te borítsd el a világot,
Te mosd tisztára a lelkeket,
Mindent betöltő tiszta szeretet.*

*Te kopogtass hajnalban
Bádog párkányokon
Esőcsepp formában morze-jeleket,
Mindent betöltő tiszta szeretet.*

Budapest, 1999. november 13.

Csillag Úton át 2000-be

*Csillag a sárban,
December havában,
Felhő volt az égen
Csillagokra léptem.*

*Üvegből az ágak,
Madárjárta fáknak,
Dércsillag zúzmarás
Égi ragyogásnak.*

*Csillagpor volt hintve
Útra, fára, sínre.
Csend-harangja télnek,
Jégcsapok zenélnek.*

*Megfordult a világ
Az égbolt került lentre.
Talpam alatt a Tejút vitt
Egy új évezredbe.*

Budapest, 1999. december 27.

A JERUZSÁLEMI ÚT
VERSEK 2000.

Ne az én akaratom...

*Te adtad számba a szót,
Te adtál kezembe tollat.
Te tudtad mit kapok a mától,
S Te tudtad mire tanít a holnap.*

*Te adtad szívembe a szeretetet,
Te adtad lábamba az Utat.
Te adtad szemembe a csillagokat,
Feledés kegyelmébe a múltat.*

*Te ismered a jövőmet,
Te mérted számomra az időt.
Ahogy felismertem mindezt,
Hitem napról-napra nőtt.*

*S most itt állok ezzel a kegyelemmel,
Miképp vetettem, úgy aratok.
Alázattal suttogom csendes órán:
Legyen meg a Te akaratom!*

2000. január 15.

Lépésről-lépésre

*Harag és düh, nem vihető a szivárványon át,
Ne cipeld hát bánat terhek batyuját.
Könnyű a lét, ha igazsággal lépsz,
S szeretet veretezi lélekvárad, ahol élsz.
Ha átjutottál a kínocon, az csak egy lépcső felfelé,
Megpróbáltatások macadámjai vezetnek új, s új feladat
 elé.
S ha már nem Te vagy magad számára fontos,
Vicsorgó ebekkel zsákutca már nem jöhet,
E lépéstől kezdve, lépésről-lépésre
A Teremtés erői segítenek.*

Budapest, 2000. január 15.

Színek és fények

*Szürke, rongyos felhők szélére ült a nap,
Ott szótt ezer-szál gyémánt sugarat.
A hegy e felhő által magasra nőtt mint a Himalája,
Arany-csíkot hímezve szélére, védtelen gyermekként
bújt alája.*

*Svájc pompás, hófödte csúcsait idézte,
A fénycsikos, hógörgeteges felhő látványa,
Pedig csak a soroksári HÉV-ről néztem-e csodára,
S lenyűgözött a természetnek e varázsos mutatványa.*

*Két domb között a grafit-felhők megemelték szoknyájuk
alját,
A nap huncutul kikacsintva fény-csóvát paskolt a
Gellért-hegy tomporára.
A látképben hintázott az ecetfa friss, üde levéllel tűzdelt
ága,
A fények május estéje volt ez, illatozott a bodza virága.*

*Naptüze rakta máglya égett, szikrázó volt arany ragyogása,
– fent pára fátyolba burkoltan állt a Szabadság-szobor –
Játékos fénygömb pörgött-görgött a híd-pillérek között,
Mint hajóknak utat mutató világítótorony.*

*S a villamosról ahogy leléptem, szivárvány ívelte át a
folyót
Szemben éppen. S ölelt hidat, horizontot és a léptem.
Összekötött eget, földet elérhető közelségben.
Ujjongott a lelkem, - e rövid úton hány csodát megéltem?*

Budapest, 2000. május 22.

El kell, hogy engedjelek...

*Az öböl ölében nádas susogott,
Habok csapódtak ladik fenekének,
Nádi rigók, sirályok, apró békák
Alkonyattájt vízi-zenéltek.*

*Úgy húztak el a sirályok a kikötőnél
Mint a menetrend-szerinti járat,
Méltatlankodó hanggal feleltek,
Vagy csak kedvesen reklamáltak.*

*Hamis alázatú, kinyújtott nyakkal,
Hattyúk a parthoz evezve, eledelt kunyeráltak,
Sziszegve jelezték ki az úr,
A morzsákért sorban álló kiskacsáknak.*

*Úgy ölelte szeme a tükröződő táj képét,
Mint szerelmes asszony a férjét,
Kik már ismerték a hallgatás közös csend csodáját,
A mélységes szeretet adta lelki békét.*

*Ott térdelt konokul, kapaszkodott benne a múlt.
- "el kell, hogy engedjelek!...", El kell, hogy engedjelek,
Ahogy a darvak szálltak azon a télen délnek -
Ha még egyszer átölelnél, - elengednélek!*

2000. január 23.

Megérkezett!

*A levegő tavaszi bibék porát szállította,
Belépett! Még nem tudtam a barna szemek mit jelentenek
Kezek nélkül is végigsimogattak,
Aurába belépő, kódolt, finom üzenetek.*

*„Tálcán kapjuk egymást a sorstól”
súgták légies, érthetetlen neszek.
Hálóját szövik a sorsnak odafönt,
Lépke-szárny-könnyű, csillag-por kezek.*

*És páncélba bújt Éned csatát kezd,
S vonszolod az ős-belső sejtéseket,
Megzavart, kínlódó önmagaddal vívod – mi ez az érzés?
Ezernyi kérdés, jól gondolom? Az nem lehet!*

*S a lila-rózsaszín, sárgás vibrálásban
Látod a másik lényt szemben Teveled.
Már találkozotok? Futottatok réten ezer virággal?
Ló sörénye – messze úszón egy erdőben lebegett?*

*Homályos a három kép: kandalló tűzénél
Egymás fölé hajolva két ember szavak nélkül beszélgetett.
S a simogató békében, összetartozásban
A csend, a tél, a föld, a szél együtt felemelkedett.*

*Majd két fa csupasz ágán, sárga, vörös színek
E kártya lapok jelentése: „egyek legyetek!”
Barátság(?) Szerelem (?) összeolvadása
A sors gyümölcskosarában teszi elétek a szeretetet.*

*Fent a szálak egyre sűrűsödnek!
Kérdőn-komolyak a barna szemek.
Kettőezer kilencedik havában megtudtam
Maranatha! („Urunk jöjj el”) Megérkezett!*

Budapest, 2000. szeptember 23.

Vigyázz a gondolatra...

Gondolat született, még zöld volt.
 Burkát elhagyta, felszállt.
 Lila hegyeken át már várták
 Könnyű, szárnyas kezek,
 Hogy összefonják
 A másik gondolattal,
 Mely épp e pillanatban érkezett.

Szép gondolat volt mind a kettő,
 Selymes, bársonyos, meleg,
 A két gondolat összeillenek.
 Fontak hát belőle szivárványt,
 Égre tűzték hídként:
 Emberek ide nézzetek!

Új gondolat született, sötét és viharos,
 Kattogva hagyta el a születéshelyet
 Az égi mezőn két sötét gondolat
 Vészt jóslón egymásra meredt.
 Romboljunk kicsit – mondták,
 S lent háború született.

Gondolatok jöttek-mentek,
 Felépült egy világ.
 Világ-hálót fontak fent,
 S a világ-háló itt lent is létezett.

Vigyázz a gondolatra!
 Mert a gondolat követi el a tetteket.
 Te a gondolatot dédelgeted,
 De nem mindegy mivé neveled.

A gyilkos gondolat ölni fog,
 A sugárzón szép kegyelem és szeretet.
 Millió vigyázó, aggódó gondolat
 Megmenthet lelkeket, s a természetet.

*Vigyázz hát a gondolatra,
A hálón minden fennakad.
Szüli a tetteket idelenn,
Vagy csodákat tesz, ahogy
Továbbbröpíti más dimenziójú
Erősebb akarat.*

2000. szeptember 24.

Álom

*Mint nyárvégi hajnalon hirtelen felszálló köd,
Úgy tűnik szemhéj mögül az álom,
Összes titkával. Követem, talán kitalálom.
Surranak utána remélve, hogy megtalálom, -
Hogy merre vitt, múltba röpített, vagy jövőt vetített.
Kutatom gondolataim erdejében, hogy felidéződjön,
Álom volt, hogy visszatérjen már hiába várom.*

2000. december

Falak

*Ezer falba beleszaladtál,
Azt hitted csak számukra nincsenek falak,
Kik odaátról jöttek!*

*Pedig előtted sincsenek falak,
Csak azok, amiket Te emeltél, melyekkel,
Körülbástyáztad magad.*

2000.

Hazafelé

*A nap korongja úgy tűnt el
Méltósággal a budai vár felett,
Hogy a Turul-madár röpte
Az izzó gömbbe merevedett.*

*Az új hold sarlója is jelen volt már,
Mint győztes hadvezér trónolt a kupolán
Úgy, hogy a vár e pillanattól kezdve lett
Hosszú percekre mohamedán.*

2000. október 3.

Ti ismeritek a választ?

*Fák, virágok, fény,
Vagyok, de még az út elején.
Hány ezredév fénye fon még körbe?
Míg lelkem teljességbe ér?*

*Teljességemnek mi az ára?
A tanulások tanulása!
Fák, virágok, fény
A tökéletességre van remény?*

Budapest, 2000.

Hol vagy drága társ?

*Napkeleten tüzet raktak a fénynek,
Fülembe jégcsapok zenélnek,
Hol vagy drága társ?*

*Csalitosban, s az erdőszélen is kiürültek a fészkek,
Lomb már nem fészül a szélnek,
Hol vagy drága társ?*

*Már nem vagy itt, s még nem vagy odaát,
Álmokban küldöd ki nem mondott kérdések válaszát.
Hol vagy drága társ?*

*Ott vagy benne avart terítő szélben,
Csodákat lábam elé helyező messzeségben.
Velem vagy drága társ!*

*Ahogy rosszkedvem elűződ,
Ablakom előtti fenyőre az ugráló mókust küldöd,
Velem vagy drága társ!*

*Ahogy szomorkás reggelen kilépek a térre,
S Te enyelgő galambokat ültetsz templom keresztjére,
Velem vagy drága társ!*

*Ahogy kérdéseimre válaszul a dalt kapom,
Vagy kérésemre képernyőn a képet, csak azt gondolhatom:
Velem vagy drága társ!*

*Ahogy esti csendességben a szellő végig simít az arcomon,
Tűz táncában a lány-nyelv int ég felé nyaldosón,
Velem vagy drága társ!*

*Ahogy a csillag-rétet nézem boltívben fölém borulón,
Szívbarlangom mélyén hallgatom a szót megkondulón,
Bennem vagy drága társ!*

2000. december 23.

Meztelen gondolatainkat nem könnyű mások elé teríteni. Több évtizedig nem is volt bátorságom hozzá, hogy megtegyem. Az idő múlásával úgy éreztem, hogy nem is az a fontos, hogy mindenki tetszésére szolgáljon mindaz, mi formát öntött bennem. De ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitártam szívem-diktálta gondolataim kapuját.

szerző

